

אמר רב פפא הילכתא מלוה על פה גובה מן היורשין דשיעבודא דאורייתא ואינו גובה מן הלקוחות דלית ליה קלא – said the ruling is: An oral loan collects from the heirs since דאורייתא, but does not collect from the buyers for there is no publicity

OVERVIEW

rules that an undocumented debt may be collected from the heirs of the debtor since ¹שיעבודא דאורייתא. Nevertheless (even though שיעבודא דאורייתא), the debt cannot be collected מדרבנן from the purchasers of these assets. There is no publicity concerning these debts², so the purchasers were unaware that they are buying encumbered properties. If the purchasers should lose these properties (because of the lien), people will be reluctant to buy (out of fear that there may be an unknown lien) and commerce would grind to a halt. reconciles our statement of רב פפא with another seemingly contradictory statement of רב פפא.

asks: תוספות

– **תימה דבשילהי גט פשוט (בבא בתרא דף קע"א) קאמר רב פפא גופיה**

This is astounding! For in the end of פרק גט פשוט it is רב פפא himself who rules that -

– **מלוה על פה גובה מן היורשים שלא תנעול דלת בפני לווין³**

A collects from the יורשים in order that you do not shut the door in the face of borrowers -

– **ואינו גובה מן הלקוחות⁴ דשיעבודא לאו דאורייתא⁵**

- שיעבודא לאו דאורייתא, לקוחות מלוה ע"פ cannot collect from the

Here שיעבודא לאו דאורייתא ר"פ maintains and there שיעבודא דאורייתא ר"פ maintains

¹ means that there is a lien on the assets of a debtor, besides the personal obligation. This lien continues even after the property passes to other hands, including his heirs and those who purchased these assets; the lien still remains דאורייתא.

² Publicity is generated (usually) through the witnesses who sign a document and inform their friends, etc.

³ If the rule would be that a מלוה cannot collect from the יורשים, lenders would be reluctant to lend money, out of fear that the לווה may die and they will not be able to collect their debt from the יורשין.

⁴ שיעבודא לאו דאורייתא; ואין גובה מן הלקוחות דלית ליה קלא states in ב"ב רב פפא. However, we can infer that he maintains שיעבודא לאו דאורייתא since he says גובה מן היורשין שלא תנעול דלת and if he would maintain שיעבודא דאורייתא he would not say that גובה מן היורשין שלא תנעול דלת, but rather גובה מן היורשין שלא תנעול דלת, as he says here. [Others insert the word דאורייתא.]

⁵ A מלוה ע"פ cannot collect from the לקוחות (if we maintain דאורייתא) for the concern of the undue loss that the לקוחות will incur (since it is merely a מלוה ע"פ and it has no publicity) outweighs the concern of לווין מפני דלת. However by יורשין there is no loss (for they did not purchase these assets with their monies; they inherited it from the מוריש who owed the money), therefore the concern of דלת allows the מלוה to collect from the יורשים.

answers: תוספות

ואומר רבינו חננאל דהכא מיירי במלוה הכתובה בתורה כגון נזקין וערכין וקרנן⁷ –

And the ר"ה says that here (in our גמרא) we are discussing a debt which is written in the תורה, for instance damages, assessments, and קרבנות; concerning which, the גמרא –

דאמר לעיל דשיעבודא דאורייתא⁸ דלא שייך טעמא דנעילת דלת⁹ –

Stated previously that concerning a מלוה הכתובה בתורה the rule is שיעבודא - דלענין יורשים עשאו¹⁰ כמלוה בשטר ולענין לקוחות לא עשאו כמלוה בשטר –

Therefore concerning יורשים these obligations were made as a מלוה בשטר and can be collected from the יורשים since שיעבודא דאורייתא and there will be no undue loss, and concerning the לקוחות, these obligations were not seen as a מלוה בשטר, but rather as a מלוה ע"פ because of the undue hardship it would cause to the לקוחות. This is concerning our גמרא where we are discussing a מלוה הכתובה בתורה which is considered a שיעבודא דאורייתא –

אבל התם במלוה על פה שאינה כתובה בתורה כגון שהלוהו מעות בלא שטר:

However there is discussing a מלוה ע"פ which is not כתובה בתורה, for instance when the מלוה lent money to the לווה without a שטר, in which case ר"פ maintains that שיעבודא לאו דאורייתא. Nevertheless by יורשין he can collect because of דלת and from the לקוחות he cannot collect since דאורייתא and it would cause undue hardship,

SUMMARY

By a מלוה הכתובה בתורה the rule is שיעבודא דאורייתא and by a regular loan the rule is שיעבודא לאו דאורייתא.

THINKING IT OVER

Why does תוספות write (concerning the יורשים)¹¹ if we maintain שיעבודא דאורייתא¹²?

⁶ Even though there is no apparent contradiction in the rulings (according to both גמרות is מלוה ע"פ a גמרות גובה מן and not הירושין and the לקוחות), nevertheless there are other ramifications whether we maintain שיעבודא דאורייתא or not.

⁷ See previous footnotes # 2-5 for an explanation.

⁸ The גמרא actually said that we cannot compare the cases of מלוה הכתובה בתורה with מלוה שאינה כתובה בתורה for perhaps a מלוה הכתובה בתורה is stronger.

⁹ We cannot say by a מלוה הכתובה בתורה that it is collected from the יורשים because of דלת for in these cases the debt is not incurred through a loan. We must seek a different reason to differentiate between יורשין and לקוחות, namely that שיעבודא דאורייתא (therefore הירושין) and לית ליה קלא (so הלקוחות) (אין גובין מן הלקוחות).

¹⁰ See 'Thinking it over'.

¹¹ See footnote # 10.

¹² See מהרש"א הארוך.